

Sygn. akt II PK 116/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa J. L.
przeciwko Głównemu Urzędowi Statystycznemu w Warszawie
o zmianę oceny okresowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 26 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Warszawie z dnia 28 października 2014 r., sygn. akt III APa 33/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 października 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację Głównego Urzędu Statystycznego w Warszawie od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 lutego 2014 r. uchylającego ocenę okresową J. L.

W skardze kasacyjnej pozwany Urząd zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię: 1) art. 81 w związku z art. 82 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej w związku z § 1, 2 i 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 maja 2009 r. w sprawie warunków i sposobu przeprowadzania ocen okresowych członków korpusu służby cywilnej w związku z art. 94 pkt 9 k.p. w związku z art. 9 ustawy o służbie cywilnej, poprzez przyjęcie, że wymienione akty prawne nie regulują w sposób kompleksowy i wyczerpujący kryteriów sporządzania oceny okresowej członków korpusu służby cywilnej; 2) § 2

ust. 1 oraz § 8 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 maja 2009 r. w sprawie warunków i sposobu przeprowadzania ocen okresowych członków korpusu służby cywilnej w związku z art. 81 ust. 1 oraz art. 82 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, przez przyjęcie, że przy sporządzaniu oceny okresowej oceniający powinien posilkować się oceną/opinią osób pełniących funkcję przełożonych pracownika w okresie objętym oceną, mimo że regulacja prawna dotycząca ocen okresowych członków korpusu służby cywilnej, poza przypadkiem wymienionym w § 10 wyżej wymienionego rozporządzenia, nie przewiduje takiej powinności.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono występowaniem istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebą wykładni przepisów prawa, tj. art. 81, art. 82 oraz 83 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej w związku z § 2 ust. 1 oraz § 8 ust.2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 maja 2009 r. w sprawie warunków i sposobu przeprowadzania ocen okresowych członków korpusu służby cywilnej. W ocenie skarżącego, konieczne jest udzielenie odpowiedzi na pytania, czy w Korpusie Służby Cywilnej w sytuacji, w której dochodzi do zmiany na stanowisku oceniającego w trakcie okresu, w którym oceniany podlega ocenie, oceniający powinien zwrócić się o opinię/ocenę do poprzedniego bezpośredniego przełożonego ocenianego, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, wyjaśnienia wymaga również, w jakim zakresie oceniający jest nią związany, oraz czy ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej oraz rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 maja 2009 r. w sprawie warunków i sposobu przeprowadzania ocen okresowych członków korpusu służby cywilnej stanowią wyczerpującą regulację prawną, czy też konieczne jest posilkowanie się w tym zakresie regulacjami zawartymi w Kodeksie pracy. Skarżący podniósł, że problematyka ta dotychczas nie była przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów

konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732). Z kolei odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżący nie zdołał wykazać występowania tak rozumianych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż ograniczając się do sformułowania pytań i stwierdzenia, że objęte nimi kwestie nie były przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, nie przeprowadza żadnego wywodu jurystycznego dla wykazania, że wątpliwości te faktycznie istnieją i wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w rozpoznanie skargi kasacyjnej. Rzeczą tego Sądu na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie. Z wywodów skarżącego, zawartych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wynika, że chodzi mu w istocie o zajęcie przez Sąd Najwyższy stanowiska co do zarzutów kasacyjnych. Nie stanowi to jednak okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.